

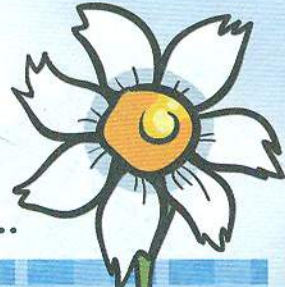
Удома

Стрепенула крилами пані лісова,
На нараду скликала мешканців Сова.
Слухали професорку, притаївши дух,
І маленькі мешканці, й поле, ліс і луг.

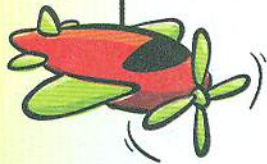
Як удома треба жити,
З технікою як дружити,
Безлад вчасно прибирати
І батькам допомагати.

— Знаю точно, Ведмежата
Полюбляють довго спати,
А стрибуче Зайченя
Не вмивається щодня.

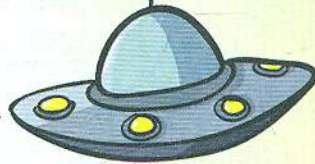
Від пігулок в Бегемота
Увесь час болить животик.
Вам не стану набридати,
Ви ж про це повинні знати!..

Не створюй безладу у своїй кімнаті

Маю іграшок багато,
По підлозі — не пройти,
Залишається літати
Чи бульдозером гребти...

Наступив на їжачка —
Впав, забилася рука.
Стало боляче мені,
У синцях — як на війні.

З того часу: погуляв —
Все відразу поскладав!

Не псуї меблів

На дивані я стрибав,
З себе вершника вдавав.
Мій диван стогнав, рипів,
Та конем бути не хотів.

Раптом тріснув — дивні звуки,
Дві пружини, мов гадюки,
Закивали головами!
Бідний кінь! Що скаже мама?

Як дірки оті латати?
Де вночі я буду спати?
Нащо вигадав коня?
Зрозумів помилку я.

Слізки блиснули з-під вій.
Ти пробач, диване мій!

Не бігай за м'ячем у квартирі

Любиш грати у футболі,
Як майбутній чемпіон —
Тож крокуй надвір, на поле,
На найближчий стадіон.

М'яча в кімнаті не ганяй!
Небезпечно! Так і знай!

Влучиш в дзеркало, в картину
Чи на стіл, де ти їси.
Ось тому я раджу, сину,
На галяву м'яч неси!

Футболісти є там теж,
Покажи, як вправно б'єш!

